

Parter i hovedsagen

Appellanten (sagsøger i første instans): Arex CZ a.s.

Indstævnte (sagsøgt i første instans): Odvolací finanční ředitelství

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal enhver afgiftspligtig person anses for en afgiftspligtig person som omhandlet i artikel 138, stk. 2, litra b) i Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽¹⁾ om det fælles merværdiafgiftssystem (herefter »momsdirektivet«)? Hvis ikke, på hvilke afgiftspligtige personer finder bestemmelsen da anvendelse?
- 2) Såfremt Domstolen besvarer spørgsmålet med, at momsdirektivets artikel 138, stk. 2, litra b), finder anvendelse på en situation som den i hovedsagen omhandlede (dvs. at erhververen af varerne er en afgiftspligtig person, der er momsregistreret) skal bestemmelsen da fortolkes således, at såfremt forsendelsen eller transporten af disse varer sker i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i Rådets direktiv 2008/118/EF ⁽²⁾ om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF ⁽³⁾ (herefter »punktafgiftsdirektivet«) skal en levering, der sker i henhold til en procedure efter punktafgiftsdirektivet da anses for en levering, der er berettiget til fritagelse i henhold til denne bestemmelse, selv om betingelserne for fritagelse i henhold til momsdirektivets artikel 138, stk. 1, ikke i øvrigt er opfyldt, henset til at denne varetransport er henført til en anden transaktion?
- 3) Såfremt Domstolen besvarer spørgsmålet med, at momsdirektivets artikel 138, stk. 2, litra b), ikke finder anvendelse på en situation som den i hovedsagen omhandlede, er den omstændighed, at varerne bliver transporteret i henhold til en ordning med suspension af punktafgifter da afgørende for spørgsmålet om, hvilke af flere på hinanden følgende leveringer transporten skal henføres til med henblik på at opnå ret til momsfrigivelse i henhold til momsdirektivets artikel 138, stk. 1?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ EUT 2009, L 9, s. 12.

⁽³⁾ EFT 1992, L 76, s. 1.

Sag anlagt den 12. juli 2017 — Europa-Kommissionen mod Den Franske Republik

(Sag C-420/17)

(2017/C 300/29)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved O. Beynet og C. Hermes, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Franske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, idet det ikke har vedtaget alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at indføre en generel ordning til beskyttelse af hortulanen i departementet Landes.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har gjort gældende, at Frankrig ikke har truffet de sammenhængende og koordinerede beskyttelsesforanstaltninger, der er nødvendige for at indføre en ordning til beskyttelse af hortulanen og således har tilsidesat de forpligtelser, der følger af direktiv 2009/147/EF⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EUT L 20 af 26.1.2010, s. 7.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social n. 2 de Terrassa (Spanien) den 14. juli 2017 — Elena Barba Giménez mod Francisca Carrión Lozano

(Sag C-426/17)

(2017/C 300/30)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Social n. 2 de Terrassa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Elena Barba Giménez

Sagsøgt: Francisca Carrión Lozano

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal direktiv 93/13/EØF, sammenholdt med direktiv 2005/29/EF og chartrets artikel 47, fortolkes således, at det er til hinder for en national regel som artikel 35 (i lov nr. 1/2000 om civil retspleje), hvorefter det organ, der har til opgave at behandle sagen om inddrivelse af skyldige salærer, ikke af egen drift, inden denne udsteder et fuldbyrdsgrundlag, må undersøge, om et vilkår i en kontrakt indgået mellem en advokat og en forbruger er urimeligt, eller om der foreligger urimelig handelspraksis?
- 2) Er advokater, som er tilknyttet Turno de Oficio, »erhvervsdrivende« som omhandlet i artikel 2, litra c), i direktiv 93/13/EØF⁽¹⁾ og artikel 2, litra b), i direktiv 2005/29? Finder artikel 6, stk. 1, litra d), og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/29/EF⁽²⁾ anvendelse på tilfælde, hvor en erhvervsdrivendes takster bliver reguleret i medfør af en retsforordning?
- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal direktiv 2005/29/EF da fortolkes således, at det er til hinder for en bestemmelse som den, der er indeholdt i artikel 36 (i lov nr. 1/1996 vederlagsfri retshjælp), hvorefter det er obligatorisk at anvende den i henhold til lov fastsatte takstordning, selv om den erhvervsdrivende gør sig skyldig i undladelser eller vildledende praksis med hensyn til fastsættelsen af prisen for sine ydelser?
- 4) Skal artikel 101 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en bestemmelse som den, der er fastsat i artikel 36 (i Ley 1/1996), hvorefter vederlaget til advokater, der leverer ydelser inden for rammerne af retshjælpsordningen, fastsættes i henhold til en af disse advokater forudgående fastsat salærtabel, såfremt klienten får medhold i sagen, uden at medlemsstatens forvaltning kan fravige denne tabel?
- 5) Overholder denne bestemmelse de krav om nødvendighed og proportionalitet, som er omhandlet i artikel 15, stk. 3, i direktiv 2006/123?